

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára S K
 Egész évre 4 2
 Fél évre 2 2
 Negyed évre 1 2
 Egyes szám ára 20 fillér.

Felétős szerkesztő: **OSZESZLY M. VICTOR.** Laptulajdonos és kiadó: **BALKANYI ERNŐ.**
 Szerkesztés és kiadóhivatal: B. alkányi Erno könyvkereskedésben Alsólendva.
 Kéziratokat nem adunk vissza.
 A nyilttér sora egy korona.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Vádolunk!

Alsólendva, 1909. aug. 14.

Az alsólendvai gyalázatos közbiztonságnak ismét áldozata van. Egy serral több a temetőben, egy névvel több azoknak a lajstromában, akiknek ifjan, életérésen azért kellett meghalniok, mert mi akartuk, hogy meghaljanak, mert mi megmenthettük volna az életüket, de mi nem akartuk megmenteni! Ez a sir a vasárnap éji dráma halottjának a sirja. A Kardos József sirja. Még íriss a hant, mely alá fektették, még nem száradt el a virág, melyet a friss hantok főlé a rokoni és baráti szeretet rakott, — de az érszakos halál bosszútul ilhégo ajkkal követelt a megtorlast, és nemcsak a megrogzott gonosztevőtől, hanem tőlünk is, akik megmenthettük volna, de nem akartuk megmenteni a szegény Kardos József életét.

Mert ki tagadja, ki meri tagadni azt, hogy a vasárnap drámát meg nem történté tettük volna egyetlen intézkedésünkkel: a rendes, a tisztesség, a mi haladó városunk szervezetebe beillő éjjeli őrséggel? Ki tagadja, hogy a vasárnap éji dráma azért történt, azért történhetett meg, mert ebben a szerencsétlen városban a lakóknak idején a legghajmeresztőbb borzalmakkal vannak kitelve éppen az éjjeli őrségünk gyatrasága miatt?!! Senki. A vasárnap éji dráma első és utolsó felvonása is ott, a nyilvánosság előtt folyt le, ott, a

várós közli közepén és félórával később tudott róla a fél város, de sem a véres eset megtörténte, sem később egyetlen hatósági ember nem volt a környéken található.

Miért? Azért, mert Alsólendva a lakók éjjeli közbiztonsága hitvány pénzdifferenciák miatt már esztendőök óta, sőt már kezdetől fogva a zsványok kezébe van letéve, nincs egyetlen ember, aki megvédené bennünket, aki megoltalmazza az életünket, nincs egyetlen ember, aki küsse a gonosztevő kezéből a bicsakot, mielőtt testünk véreben megfűrösztén. — Éjjeli őrt, rendőrt hiába keresünk az utcán, különösen veszély idején hiába. Csendőris is csak akkor jön, ha hívják, — tehát akkor, amikor már inkább orvosra lenne szükség. Ha pedig nincs senki a közelünkben, ordíthatunk itéletnapi segítségért, sőt ha jól jön, a hollók is kikezdhetik a testünket, meg valaki érkezik.

Borzasztó dolog ez, de igazság. A szegény Kardos Jósának sem kellett volna meghalnia, hogyha az éjjeli őrségünk nem állana ilyen mucsai lábón. Ha rendes, szervezett, mindenki által respektált rendőrök és nem civil éjjeli őrké teljesítenék éjjeli szolgálatot, nem történhetett volna meg az, hogy közél egy óráig tartó utcai botrány után, tanuk szemeláttára, egy csomó ember asszisztálással kioltsanak egy életet. Mert a gyilkosságot óriási láрма, botrány előzte meg. Hol voltak ekkor az éjjeli őrk?

Melyik kapusokban bősölközt? Vagy hogyha hallották a lármat, miért nem éltek törvényes jogokkal, miért nem akadályozták meg a vérengzést?

Kérdezzük ezt azoktól is, akik, valahányszor a képviselő-testületben fölmerült a rendőr-ügy, kétségbeesett handabandázással és neveltség indokollással tiltakoztak a rendőrlétszám felemelése ellen. Pedig talán ők maguk tudják legjobban, hogy a rendőrlétszám emelésére egyéb szükség van, ezt a fontos kérdést meg kell oldani előbb vagy utóbb, de inkább előbb, mint utóbb. Most itt van, élvezzék művik gyümölcsét. Tegyük a kezüket a szívükre és mondják meg: nem éreznek-e lelkük mélyén valami furdalást a Kardos eset hallatára?! Mert mi őket vádoljuk érte. És velünk együtt igen sokan. Minden csepp kiottott vért az ő rovasukra irunk, minden kiottott életet ők felelnek.

Őket vádoljuk, őket, akik a rendőrlétszám ellen dolgoznak! Vádoljuk őket a Kardos József haláláért, vádoljuk minden csepp véért, amely már elfolyt és amely még csak elfog folyni gyalró közbiztonságunk miatt. Vádoljuk őket és az egész város nevében hangosan követeljük, hogy végre valahára álljanak el az utból, mikor a zoldposztos asztalra a rendőr-ügy kerül.

Kérjük hátralehos előfizetőinket, hogy előfizetési díjikat lehetőleg minél előbb küldjék be, nehogy a lap expedíciása fennakadtsz szenvedjen.

Memento.

Ha aredon a búnik könyve görödi,
 Ha tilkos vágy kél sóhajntok szivedből,
 Ha átkot is mond ajkad minden szentre,
 En nem hiszem, hogy en lennék szerető.
 Szeretsz te mindig, ahogy én szeretlek,
 Ahogy én téged soha nem feledlek!

A sors volt az, mely hajdan közénk lépett,
 Hogy ne hagyjon más, csak kinzó emléket.
 Nekem egy dalt, neked egy máskó várt,
 Bátor lelkűk gyermek zivék rottak.
 — Sirással meg, mint én sirattak tege,
 Sirattak én, sirattak, amíg élek!

Ha sok év után végeztemek utja,
 Te feled visz és találkozik újra:
 Oh ne mutasd, hogy egykor ismertél te
 Oh ne mutasd, hogy egykor szeretél te.
 Mert ha a kintlő a seb felszakadna,
 Szegény szívem, az ugysis meghasadna!

A virágok meséje.

Irtá: **IFJ. REVERENCISZ ISTVÁN.**

Aporos országuton egy vándor halál. Messze úrol jöhet szegény. A teste néha meg-megrogzódik a fáradságtól. Az arca ifju üdéségtől sugárzik. Szeme elárulja, hogy az álmok világában áll. Homlokán verejetekek gyöngyöknek. Vándorbotja nyestelen jelenegyal.

Letér az országútról és az erdő felé tart. Hő szíres hegy tövében, madárdalós zöld erdő alján teszi vízü forrásra le. A forrásból enyhíti szomját. Megkönyömbébuló dala a körötte mósolygó virágok közé és édes álomba merül.

Álmodik. Arca mósolyog. Talán övével játszadozik? ... Lassankint a nap letér egy útjáról. Sötétleni kezd. A csillagok ezrei ünnök fel az égbolton, majd a hold is megkezdí égi körútját, ezüstös sugarakat bocsátva a szunnyadó földre.

Az esti szellő végig-végigszurran a virágok között és lágy hangon susog nekik újabb, még sohasem hallott meséket. A szellő tovább suhan, a virágok pedig összehajolva édes illatukkal, beszélgetnek az ifju körül.

Megszólal a kankalin: „Oh, ha tudná ez az ifju, hol hoi pihen!”

Egy piros virág: „Nézteké társak, hogy emeikédt a keble, mily bánatosan sóhajtozik álmlában!”

A százszorszép: „Talán kedvese van neki, talán arról álmodozik!”

A piros virág: „Hallottátok, mit mondott most álmlában? Azt mondta: Hazám, szegény hazám! Talán azoknak a szellemei lengik körül, akik alatta pihennek?”

Az ifju megszólal álmlában: „Az ifju magyok, ti hóhéhr alakok? Szellemarcotok látszik, hogy ifjak vagytok. Arcotok bánatát, remítő spápadúsát, mi okozta? Miért lenne a kebletek, miért vér-follos a ruhátok? Hallott fehér kezetekben egy nemzeti zászló letépett darabját látom. Miért van az gyászszallaggal bevonva? Emlenék? Ne menjétek, felejtelek! Itt hagytak! Oh! — s az ifju felsír álmlában.

A virágok: „Hadd tudja meg azt, amit úgy vágyik tudni. Mondjuk el neki a szomorú történetet!”

A virágok odahajolnak az ifjunhoz és mesélnék. A közeli bokorban egy csalóanyag édes dalba kezdett. A kis virágok kérték, hogy ne daloljon most, hanem hallgassa meg ő is a mesét, amely nem is mese, hanem való történet. A csalóanyag szófogadtól. Abba hagyta a dalt, oda szállt a virágok közé és hallgatta a mesét. Azóta meg szomoribb, meghatóbb a nójtája, mint azelőtt volt.

— Akkortáiban nagyon vörös volt az égája minden este. Megkérdeztük mi virágok a szellőtől, hogy mi lehet az oka? Hallottunk már az éjszakai fényről, a szellő mesélt róla nekünk, akinek négy rokona, a zord éjszaki szél meséste. Azt hittük, talán ez is éjszakai fény. A fény minden este erősebb lett. A földet sűrű tompa durranások rázták meg. A szellő szárnyán bánatos sóhajok, átkok, siró hangok szállottak felénk. Több mint ötven év annak, hogy ez történt. Akkor az emberek 1848-at írták. Nagy háború volt akkor.

— Később sokszor láttunk tétérpúthúru, sápadt arcú alakokat eliesetni mellettkén. Száraz, ezrével voltak. Láttunk szép huszárokat, búsúke arcukon a bátorság tüze égett. Láttunk béna honvédeket, akik ennek az erdőnek a védelmére által gyűjtöttek erőt az újabb küzdelemre.

— Nem tudtuk megérteni, hogy mi okozta ezt, de a szellő elmesélte. A vörös fényt az égó falvak tüze küldte az égbolttáira. A tompa dörrenéseket az ágyúk hangja okozta, amlyekkel egygymást tárták az emberek. A sapadt, tépelt alakok az ellenség dühe elől menekültek. Igaz,

A lakásmizéria ellen.

Ki nem keresett még lakást, akinek háza nincs?

Őszhajú lakáskereső családapák, sőt kiadó hónapos-szobát kereső kopasz legényemberek kotekerek való rémséges keserveket tudnának írni a lakáskeresőszüzel-meiről.

És akinek Alsólendván jut osztályrészeül a lakáskeresőben kulmináló sors, az kétszeresen, sőt százszorosan kivési részét a keserű tapasztalatokból. Az alsólendvai lakásínség minden kellemetlenségét végigszenvető közönség igazán szánalomra méltó, amint utcaórló utcára kóborol, homlokán egy nagy égő kérdőjellel: Egék ura! hol kapok lakást?...

A háziur, — mondjuk, — feimond. Ez olyan valószerű minden lakásbérlő életében, mint ahogy a nyári mosolygó égből hirtelen cudar zápor zuhoghat a halandó ember nyakába. Egyszerűen: felmond. Ez ellen nincs apellátá, mert ez a háztulajdonos ki-zárólagos joga. Hogy miért mond fel, az mellékes, de különböző is. Az egyik lakó-nak azért mond fel, mert igen pontosan le-felízi ugyan a házbért, de a Pista gyerek beverte az ablakát; a másik lakónak pedig azért, mert a Pista gyerek mindig verset tanul ugyan a jó háziur névpapjára, de a házbért sohasem fizetik pontosan. Szóval, mindig és minden apróság kialszhatja a fel-mondás veszedelmes villámát a lakó fejére.

A lakáskereső közönség kényelmére szolgálja az az újítás, hogy a kiadó laká-szókat az „Alsólendvai Híradó” nyilvántar-taná. A sorsavetér lakó aztán nem koptatná el egyhavi jövedelmét cipőben s nem róna az utcákat reggeltől estig, hanem kezébe venné az „Alsólendvai Híradó”-t és fel-kiallhatná:

— Anyuk! íres az a lakás, amelyre oly régen várunk és a szomszéd utcában is van egy megfelelő!...

Tegyük fel, hogy a felmondás a lakók pokla, ugy a lakbérfelemelés a purgatórium.

Ezt egy újabb felszendetni nyugalom remé-nyében elszívni a lakó és örül, hogy 40—60 korona bérlettel melekült meg a lakás-kereséstől és a hurcolkodásnak nevezett fél lélegéstől.

A megsteigerolt lakó kezébe venné az „Alsólendvai Híradó”-t és mielőtt elfogadná a háziur ajánlatát, megnézné, hogy vajon nem-e kínálkozik neki jobb lakás-alkalom.

A lakáskereső ember, ugyszóval, het-kegig az utca lakója, hetkegig rabja a nagy feladatnak s mikor végre van lakása, igen sok esetben rájön, hogy egy neki jobban megfelelő utcában és házban jobb lakást kapott volna s így most egy hurcolkodás helyett kettőt szenved át.

Ezt azonban el lehetne kerülni, ha az „Alsólendvai Híradó” a kiadó lakásokat felvenné hirdetései közé.

A háztulajdonosoknak azonban éppen olyan kellemetlen a lakáskiadás, mint a bérlő-nek a keresés. — Gondoljuk csak el, hogy a háziúradóknak hányszor kell meg-mutatni a lakást olyanoknak, kik éppen egy másik utcában szeretnének lakást bérelni s mikor már ugyszóval kiakadták a lakást, akkor tűnik ki tulajdonképpen, hogy a ház-nak nem is az Alsó-utcában kellene lenni, hanem a Kanizsai-utcában, akkor kivennék.

Ez bosszantó ugyan a háziúradó, de nem veheti rossz néven a lakáskeresőt sem, mert ő már az egész város bejárta s miután már gépszertén bement minden ki-adandó lakásba, mely tudomására jutott, betelvedt oda is.

A háztulajdonosoknak tehát igen fon-tos, hogy kiadó lakásaikat az „Alsólendvai Híradó”-ban hirdessék, amál is inkább, mert így sokkal hamarabb és kevés fárad-sággal adhatják ki a lakásokat.

Tegyük egy lépést a haladás felé, mert már ugyszóval minden városban így közvetítik a lakásokat.

KELEMEN ISTVÁN.

Füredő-levél.

Keszthely, 1909. aug. 13.

Nem vagyok barátja az idegeneket majmóló utánzásnak, de örülök, hogy a „Velencei estek” rendezést Keszthely város meghonostotta. Gyö-nyűrű ünnepek ez a balatonparti sétányon, mely-hez hasonló tündéres kilátásigaz az ország-ban nincsen. Elandolgvá jártam a vidám közönség között s egondoltam, megcsak jó, hogy mindezt 20 bíler bért díjért élvezhetjük.

Vasárnap a csónakázó-egyesület velencei estét rendezett. A husz filléres belépő-jeget meg-váltása után a helyszínen mondták a partól tün-déri fényben láttuk tündökölni. Kissé korán ta-láltak jönni, a parton kevesen voltak. Míg közönség jobban összejön, elmentünk csónakán. Kapunk egy könnyű csónakot lampionnal, mely-ben társaságunk kényelmesen elhelyezkedhetik.

Csónakunk halk csobogással siklott a tükör-sima, ezüst sűt tavon. A Balaton minden pom-pájában előttünk volt. Az alvó tó tükrén, mint egy ezüst szal, ragyogott a hold fénye. Csendes mozdulatlanágát csak néha zavarta egy-egy ki-véses hálacska gyűrűző libukkolása. Felülről a tiszta levegő ragyogott ránk lenyűgítő csilgással s a hold bízta, hogy a kiadó parton lenyűgítő bogcsóttá felénk sápadt fényt.

Messze a parttól állott meg csónakunk, hon-n körülnézve, a Balaton tündéri fényességben tá-rúit élénk. Megilletődünk a somogyi parton a hold égő világtása mellett a távol sötétjében titokzatosan kéklették a hegyek s a házakból ide-csiláló világosság csak emelte a meglepő ha-tást. A keszthelyi part eleragott képet nyújtott. Napnál világosagott árszatóttak a fak boldok-keg helyezett villamos vilámpák, melyek mellett a parton szelvény-hosszában elhelyezett vagy ötszázra menő szines vilámkörte és lampion el-káprázató világosságot nyújtottak, hogy az ember első pillanatra kénytelen volt behunyni a szemét, — hogy annál többet és szélesebben látson. Csupa szin, elevenség és élet. A parti sétány két vízmelletti útján vásári tömeghez ha-gyó sokaságban hömpölygött a szemből-szemből ruhába öltözött közönség, mely örökké mozgott s e mozgás, a szép toalettek, és a nagy szines élenség, az esőként hulló konfetti-áradat, a szí-várvány szineiben pompázó lámpák világtása mellett oly kellemesül képet nyújtott, melyről a szemet levenni alig lehetett.

Amilyen hosszú a part, minden pontján más és más jelenet foglalkoztatja a szemet. Ha száze lenne is az embernek, ezen örökké változó, eleven jelenet mindig lenne új, eredeti látvánál. A káprázatos fényben imbolygó vidám alakok pajzán kacagása, az égbetórá raketták sustergeje, a mozsárgyár bömbölése, a konfetti áruló gyermekek vásári kiáltása, a zenepavil-lonban vigan muzsikáló cigányok szerteáradó áriája, a vízben csónakázó ifjak, leányok ábrán-dós szerelmi dalai valami oly kellemes, amoritó színből folytak össze, hogy az ember elfelejté tit mindent és át a jelenet.

De menjünk ki a közönség közé. Lássuk közről ezt a képet. Vég kacaj, játszi enyélges, pajzán tréfa, csupa élet, csupa elevenség és, ami előtti egész lényünk, mikor tit járunk. Egy pad mellett megynék el, ho megoszított bácsik és zenik gyönyörködnek e látványosságban, élénk figye-lemmel kísérve unokáik gondatlan játékát. Odább egy másik padon ifjú házaspár vig kacagása könté fel figyelmünkben, ha előttünk nem lennének azoda a fiatalok, akik a konfetti-csata heves kizá-delmét élék át most. A leány egy marék konfetti csapott a férj szemé közé s az így hárkente-lemett tett elfeledték meg hangos hatóhatáa is bűnté. De ép a nevetes közben éri a leány ar-cát egy váratlan konfetti-bomba, mely szemét, száját, keblét, mindenét ellepi. Alig gyűzi szeg-ény feje kizsittantni magát, másris jún hátúról egy ortrádmás, mely haját, kalapját tömi meg e szines papírszaggal. Emitt a fia árnyékában áll lesben egy legény, tete mindkét keze konfet-ivel; ha figyelmessen körülnézünk, az át átellenes fájának árnyékában is húzódik meg egy gyevtárs. Ezek várna valakit.

De ki tudna ezen örökké mozgó, változatos, új és új hozzatnak al hűllet képet minden leírni? Tékintünk át a férj hátrány s az újiget tornyos fürdőpavilonja úgy ragyog a sok szines formában e helyezett szines villanylámpától, mintha az egész egy fénylő palota lenne.

Messze benn a tó vizén kilátogató usznak ide-oda a társaságokból megrakott csónakok s a

lyedre. Mit keresnél ottan? Az öröm helyett sí-rialom, bú, gond, pusztaság fogadna. Maradj to-vább is a szabadság barcsa! Bosszud meg a kedvesedet az adás élenségén! Testem a föld-ben porlad, de lelkem mindig körötte fog ör-ködni. Isten veled!

Ez volt utolsó szava. A leány megfogadta a kedvese szavát. Honvédték illően viselte ma-gát. Szuronyával arra a helyre, amelyen fekdét, egy sirt állt. Kibélelte zöld levelel, viraggal. A kedves halottat beletette, aztán imádkozott felette. Az imán elvezve, be akarta hantolni a sirt, de nem volt ideje, mert a vörsumjás oláhok egyik cirkáló csapata észre vette és vad ordással rohant reá. Az ifjú nődvédte víziút védelte magát. Több sebet ejtet a támadókra, de végre legyűr-ték. Honvédrudnájait letették, szép fehér testét fegyverük marcanálta. Nem tarthatta meg az ígér-tést, nem buzsulhatta meg a kedves halottát. A vad gyilkosok oda dobták a kedvese mellé, az-zal eltávoztak. Másnap egy arca tévedő honvéd takarta be őket az édes anyaföld rogeivel...

...Amig a virágok meséltek, az égre egy sötét felhő szállott, nehéz, sűrű, sötét felhő volt. Az is hallgatta a mesét. Egyszerre egy igen erő-sétes dörgött, aztán megereszette a csatornát. Az ifju fölbredett. A virágok meséje élénk emléké-ben volt. Imát mondott a hely fölött, ahol fekdét. Majd megcsókolta azt a földet. Érezte, hogy ma-gyará lehet az az álom, hisz tudja, hogy a magyar földnek minden róge hősök porával, hősök vé-rével van beszentelve...

e sápadt, lépett alakok között nem volt más, csak né és gyermek és néhány tehettelen agg férj. A szép huszárók az élenséget keresték, a bema honvédek azért gyűjtöttek újabb éret, nem törődve a fájdalommal, kinnal, mert szegényen tartották volna egy kar, vagy láb elvesztése után félre állni a küzelemből. Akkor az életük nem az övek volt, hanem a hazá...

— Egyik éjféli párjapok dóbörgése, áyuk dörgése, trombita hárságosa vert fel álmainkból. Sötét éj volt. A fel-felvilanó tized fényében pi-rós-fehér-zöld és fekete-sárga színű zászlókat láttunk lobogni. Egétvő hangon zengett az a szó: „Előre!” Számítatlan volt az élenség, de kevés volt a magyár. Az élenség győzött. A vef patakokban folyt.

Az erdő sűrűjéből egy fiatal honvéd véres, ifju honvédtet hozott az ölénben és oda tette a forrás mellé. A forrás hús vizével kimosta a sebet. Lágy szárválta, a forrás vizével életre éb-resztette. A sebesült honvéd merengve nézett körül. A másik megszólalt:

— Jenő, édes Jenő, térj magadhoz, én va-gyok melletted!

A sebesült honvéd első szava az volt:

— Mondd, édes Malvinom, kié lett a győze-lem?

— Az élenség győzött, de még majd az Isten megsejt bennünket. Hisz miénk az igaz-ság, — felelt a leány szomoruan, de lelkesen.

— Malvin, én érzem, hogy utolsó óram kö-zelég. Könnyet ne ejts értem. Hisz katoná vagy te. Katonához méltón kell tűrned a sors csa-pásait. Nem mondom, hogy térj vissza szülőhe-

Előfizetők ingyenes hirdetés-rovata.

Ipar s kereskedelem.

Előfizetők ingyenes hirdetés-rovata.

AINSTERN BÉNO fűszer-, festék-, esemege-, fűzet-, vetemény-nagyvak, úgyszintén norinbergi, üveg- és porcellán-kereskedése. — Deszka-, épülfaf- és szénraktár.

ASCHERIL JÓZSEF építész, építési vállalkozó. Elvállal építési tervek készítését, mindenemmel építkezést, valamint szakfelismerő adását. Tanulmányait elsősorú fővárosi építésznek szerezte.

ÁG ISTVÁN vegyeskereskedés Hosszafalu.

BADER HERMAN cipész. Nagy raktár kész ferfi- és női cipőkben.

BORS ISTVÁN kötélyártó.

BLAU SANDOR vasúti vendéglője az állomás mellett. Kétfélekonyha, jó borok, frissen espalt sör.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

BECK MIKSA sütődeje.

BELLOVICS FERENC ácsmester. Végző minden acsmunkát helyben és vidéken.

„CSIKES” vendéglő Hosszafaluban.

DOMA JÓZSEF vendéglős Dobronak.

ECKER PÁL kalapos.

ERMENYI JÁNOS lábszűtő és mezőkalásos.

EPPINGER SAMU teglaryáros Alsólendván. Teglek és zsindelyek a legutolsóbb kivételhen készítenek.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

FREYER LIPOT fűszer-, esemege-, norinbergi, rövid-, diszmit-, jatek-, üveg- és porcellán-árak raktára. Nagy válasszék máj-dívat cikkekben.

FARAGO ISTVÁN borhely- és fodrász.

FRANKO ANTAL vendéglője Turisichán.

FÜRST ALAJOS kereskedő Kerkaszentmiklóson.

FÖLDÉS MÓR bankbizományi irodája Csáktornya.

FEHER ANTAL köröm- és kezei-kovacs.

GOMBOSY és WENDL fűszer-, esemege-, rövid-, norinbergi, üveg- és porcellán-árak kereskedése.

GÍHER GUSZTAV vendéglős Zsitkóc.

GREGORENCICS JÓZSEF szikvízgyártó. Kivámntra szikvizet vidékre is szállít.

GOMZI LAJOS építőiparos Hosszafalu. Elvállalja betonhidak és esztornák szakszerű készítését.

Szülődtvány!

Régi szülők hiányainak pótlására 2 éves gyökerű száza	20 K
Gyökeres fásoltvány	180 K
„ szűpseghibával	90 K
„ zöldoltvány	160 K
Sima	90 K
Gyök. riparia portális vastag	32 K
„ 2 éves	40 K
Sima riparia portális	18 K
„ vékony	8 K
Gyökeres hazai nemes vessző	30 K
Sima	10 K
40 legjobb fajban, teljes jótállással, azon kötelezettséggel, hogyha a küldött anyag meg nem felel, azt visszaveszem s pénzt visszaadom. — Árjegyzék ingyen. Le van benne írva a Csodaszőlő, Pozsonyi fehér, Muscat Ottonel, Csabagyöngye. — Hegyi borok eladása.	

Borarak:

Gyöngyösi siller	Hl. 32 K
Visontai	36 K
Gyöngyösi fehér asztali	34 K
„ pécenyé	38 K
Visontai Rizling	44 K
„ Muscotály	70 K
„ vörös bikavér	70 K

Székely I. József

Gyöngyös (Szt.-Urbán templom).

Vendéglősöknek és bortermelőknek nélkülözhetetlen!

„Az új bortörvény“

megjelent és 1 koronáért kapható Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván

GERENCSEY GYÖRGY teglamester Zalaegerszegen (varosi teglaryar.) A legjobb minőségű falceserp barnának rendelhető náin.

GNÓZ GABOR pékmester (Tűke utóhá) ajánlja saját felügyelése alatt készült házi rozkenyereit és süteményeit.

GAÁL SÁNDOR, a redicsi hengergőzmozgatóm új borlője ajánlja ujonnan átalakított malját mindeneműni gabonák őrlésére.

HIRSCHL IGNACZ vegyeskereskedő Letenyén.

HEGEDÜS ISTVÁN eszmadia.

HORVÁTH IVÁN vendéglős Turisichán.

HORVÁTH LAJOS borhely. Illatszerek raktára.

HEGEDÜS SANDOR épület- és bútór-asztalos.

HAAS MIKSA vegyítész és műfestő Zalaegerszegen. Gyujtolyeget Alsólendván Blau és Bartos fizetében.

IVANICS FERENC ácsmester Alsólendván — Hosszafalu. Elvállal minden és szakmájába vago munkát.

KARDOZ TESTVÉREK vendéglője a „Magyar szabadsglós” Hosszafaluban. Kétféle magyar étel-ek, jó borok, frissen espalt sör.

KHALL MÁTYÁS mechanikus korokpár- és varrógép javító műhelye Csáktornya.

LEVAVICS FERENC építőiparos.

LOVENVÁK VINCE borhely és fodrász Dobronak.

LEBOVITS KÁROLY vendéglős Domaszéce.

MAYER ÖDÖN órák és ókszerész. Nagy raktár china ezüst árúban.

MANDELBAUM MÓR ráfős és divatrua kereskedő.

MAURER FERENC szobafestés és mazo. Elfogad minden és szakmájába vago munkát úgy helyben, mint a vidéken.

MARTON KÁLMÁN vaskereskedése. Legnagyobb válasszék vas és vasaló-sokban. Varrógép-, gaz- asztali gép-, szén-, cement- és malonka-raktár.

MURSICS LAJOS építőiparos. Elvállalja minden és szakmájába vago munka lelkiismeretes készítését.

NEUBAUER ANDRAS „Korona” nagyvendéglője, kávéháza és szállodája.

NEMETH PÁL gép- és épületlakatos.

POLLAK LAZAR nagykereskedő. Dolány és szivar nagy-árúda.

REICHENFELD SÁNDOR moszáros.

RAPOSA FERENC építőiparos (lakik Alsólendván, a hegyen.) Elvállal minden és szakmájába vago munkát.

ROSENBERGER DÁVID kereskedő Zalabaksán.

STERN DÁVID vegyeskereskedése az állomás mellett. Fuvaryárosok a legelőssóban elvállaltatnak.

SCHWARZ KÁROLY borkereskedő és szikvízgyártó.

SIPOS DANIEL uriszabó. Nagy angol szövetraktár

SCHWARZ LIPOT bútorkereskedő Varasd.

SALAMON JÁNOS molnár Lovaszi (u. p. Kerkaszentmiklós.)

STERMANN JÓZSEF ácsmester Hosszafalu — Alsólendván. Minden és szakmájába vago dolgot elvállal úgy helyben, mint vidéken.

SCHWARZ ETEKKA vegyeskereskedése a Kaniszi utcában.

TIVADAR FERENC vas- és fűszerkereskedése

TÖRÖK SANDOR cipész és borkereskedő.

TANTALITS JÓZSEF vendéglője Zalabaksán.

Öz. TUSKE FERENCZÉ vendéglős.

TAKÁTS FERENCZ ASZTALOS.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mesz- és cement-raktára és cement-áru készítése.

VARGA MÁTYÁS a szőlőnyegen olcsón elad fas és zöld szőlővinyátokat a legjobb bor- és esemege-fajokban. Különösen ajánlja a kerecsen-oltyványokat Szőlőlepitési helyben és vidéken olcsón elvállal

WORTMAN BÉNO ráfős- és divatrua-kereskedése. Nagy raktár halottai és temetőzisi kellekben.

WOLFSOHN HENRIK központi kávé.

WEISZ ZSILMOND elsősorú ferfi-szabó. — Kész főr- és gyermekruhák gyári raktára.

WEISZ LIPOT ferfi- és női-divatrua üzlete. A világhírű vaci Kobrak-cipő egyedül raktára.

WEINBERGER ÖDÖN mesz- és vegyeskereskedése

ZOMBORI MIHALY higiénikusan berendezett fodrász-terme a Fő utcában (Tivadar-fele új ház).

AKI

valamit venni akar,

AKI

valamit eladni akar,

az hirdessen az

„Alsólendvai

Hiradó“-ban.

Kerti mulatságokra

lampion

konfettit

képeslapot

a legelfogadhatóbb árak mellett ajánl és szállít

BALKÁNYI ERNŐ könyv- és papírkereskedő Alsólendva s Muraszombat

BUTOR!

Asztalos és kárpitozott, valamint vas- és rézbútorok nagy raktára.

Schwarz Lipót Varasd.

Legelőnyöb, legelőnyöbobb be-
vásárlási forrás teljes menasz-
szonyi kelengyék, szállodák, ven-
dégzők és magánosok részére.

Képes mintakönyv kívánatra ingyen!